

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice

Miercuri, 2 martie 2005

A.T.Jones

Când Dumnezeu a dat lui Israel planul original pentru construirea sanctuarului, care trebuia să fie doar o pildă pentru acel timp, El a spus: Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor (Exodul 25,8 – în original: “ca să pot locui în mijlocul lor”).

Scopul sanctuarului era, deci, “ca să pot locui în mijlocul lor.” El este arătat și mai clar în următoarele versete: “Acolo mă voi întâlni cu copiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor” (Exodul 29, 43-45).

“Îmi voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru și sufletul Meu nu vă va urî Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu “ (Leviticul 26, 11-12).

Scopul acesta nu consta doar în așezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel. Aceasta este marea greșeală pe care a făcut-o Israel în folosirea sanctuarului, pierzând astfel aproape total din vedere adevăratul scop al sanctuarului. Atunci când a fost ridicat cortul în mijlocul taberei, mulți dintre copiii lui Israel au socotit că este suficient; ei socoteau că acesta este modul în care va locui Dumnezeu în mijlocul lor.

Este adevărat că prin Shekina, Dumnezeu Se afla în Sanctuar. Dar chiar Sanctuarul, cu mobilierul lui superb, Sanctuarul aflat în mijlocul taberei, nu era totul. Pe lângă superba construcție și mobilierul ei, din Sanctuar mai făceau parte jertfele și darurile poporului și jertfele și darurile pentru popor; și preoții cu serviciul lor neîntrerupt; și Marele Preot cu sfânta lui misiune. Fără acestea, Sanctuarul era, practic, pentru israeliți, un lucru gol, cu toate că Dumnezeu locuia în el.

Așezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel era o ilustrație, o parabolă, o sugerare a adevărului că El va locui în mijlocul fiecărei persoane.

“...Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3,16-19).

În fiecare epocă, unii din popor au văzut în sanctuar acest mare adevăr salvator. Dar ca trup colectiv, Israel nu a înțeles niciodată acest adevăr; oprindu-se doar la aspectul locuirii Sale în cortul din mijlocul taberei, ei au pierdut prezența Sa personală locuind în inimile lor. Ca urmare, închinarea lor a devenit exterioară și formală, în loc să fie interioară și spirituală. Viața lor a rămas neschimbată și nesfântă. Cei care au ieșit din Egipt nu au înțeles acest mare adevăr pe care îl pregătise Dumnezeu pentru ei, și au “căzut în pustie” (Exodul 3,17-19).

Aceeași greșală a fost făcută și de cei care au intrat în Canaan. Ei și-au pus toată încrederea în Domnul Cel care locuia în cort și nu au acceptat ca serviciul sanctuarului să fie mijlocul prin care El să locuiască în ei prin credință. În consecință, viețile lor au cunoscut o creștere în nelegiuire. Dumnezeu a permis ca acest prim cort să fie distrus și chivotul lui Dumnezeu să fie luat de către neamuri (Ieremia 7,12; 1 Samuel 4,10-12), ca poporul să învețe astfel să-L descopere pe Dumnezeu personal și să L se închine individual, ca El să poată locui în ei.

În loc de a permite ca marele scop al templului să fie împlinit în ei, poporul l-a pervertit în întregime. În loc să permită templului și serviciilor lui, așezat în mijlocul lor de Dumnezeu spre a-i învăța ca El dorește cu adevărat să locuiască în mijlocul lor locuind în inimile lor și sfințind viețile lor, ei au exclus scopul adevărat al templului și l-au pervertit până acolo încât să-l facă să acopere nelegiuirea cea mai grosolană și păcătoșenia cea mai întunecată.

Pentru un astfel de sistem nu mai există alt remediu decât distrugerea. În consecință, orașul a fost încercuit și capturat de către neamuri. Templul, “casa lor cea sfântă și slăvită,” a fost distrus. Și, cum cetatea și templul ajunse un morman de ruine fumegânde, poporul a fost dus captiv în Babilon unde, doborâți de amărăciune și înțelegând marea lor pierdere, L-au căutat pe Dumnezeu și L-au găsit și L-au închinat într-un mod ce a produs o astfel de reformă în viața lor, încât dacă ar fi făcut așa când templul se afla în picioare, ar fi rămas în picioare pentru totdeauna. Psalmi 137,1-6.

Apelul Domnului către popor era același ca în vechime – să găsească în viața lor personală scopul templului, ca să poată fi salvați de blestemul care căzuse peste națiunea lor de-a lungul întregii istorii, din pricina aceleiași mari greșeli. Într-o zi, pe când se afla în templu, Isus a spus mulțimii adunate acolo: “Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Iudeii au zis: 'Au trebuit 46 de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?' Dar El le vorbea despre templul trupului Sau” (Ioan 2,19-21). Când Isus,

aflat în templu, a vorbit astfel poporului, referindu-se la templul trupului Său, El insista de fapt, așa cum făcuse de-a lungul istoriei lor, să-i facă să înțeleagă că scopul final al templului și al slujbelor de acolo a fost mereu ca prin slujirea ce avea loc acolo, Dumnezeu să locuiască și să umble în ei, precum locuia în templu, sfințind locuința Lui din ei tot așa cum spațiul templului era sfânt din cauza prezenței Sale. Trupurile lor trebuiau să devină adevăratele temple ale Dumnezeului cel viu, din cauza acestei prezențe a lui Dumnezeu în ei.

Dar nici de data aceasta ei nu au fost în stare să vadă acest adevăr. N-au acceptat această reformă. Nu au împlinit scopul sanctuarului în ei, astfel ca Dumnezeu să poată locui în ei. L-au respins pe Cel care venise personal să le arate adevăratul scop și adevărată cale. De aceea, din nou, singurul remediu a fost distrugerea. Și din nou, templul, casa lor “cea sfântă și slăvita,” a fost dată pradă flăcărilor. Orașul a căzut în mâna neamurilor. Din nou au fost duși în robie și împrăștiați să fie “rătăcitori printre neamuri” (Osea 9:17).

Prin toate acestea, Dumnezeu le descoperea, lor și tuturor oamenilor, din toate timpurile că, prin preoția și lucrarea lui Hristos în adevăratul sanctuar sau templu, care este în cer, El locuiește printre oameni. Descoperea că, în această credință a lui Isus, iertarea păcatelor și ispășirea sunt “lucrate” pentru oameni, astfel ca Dumnezeu să locuiască în ei, ca Dumnezeu al lor, iar ei popor al Său, prin aceasta fiind deosebiți de toți oamenii de pe fața pământului, deosebiți în Domnul ca adevărați fii și fiice ale Sale, zidiți întru desăvârșire în cunoștința lui Dumnezeu.